

gunstigelse. Det er klart, at det er en uholdbar Tilstand. Det, man maa tilstræbe, er selvfølgelig Ligelighed paa dette Omraade, og det Forslag, man nu i Folketinget har samlet sig om, gaar ud paa, at samtlige de Stempelbegunstigelser, der ere givne saadanne Banker, der tidligere have haft Begunstigelse for deres Sparekasseafdelinger, udløbe 31. December 1913, og at der derefter ikke uden ny Lovhjemmel gives nogen saadan Begunstigelse. Grunden til, at man netop har valgt dette Tidspunkt, er, at Loven om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Bank- og Sparekasseforhold, som blev vedtagen i Fjor, fastsætter, at de Bevillinger til saadanne Bankinstitutter, som tidligere ere givne paa 10 Aar, kun skulle gives paa 3 Aar; det vil sige, de udløbe 31. December 1913. Det har øjensynligt været, fordi man vilde have fri Bane, naar Kommissionen havde endt sit Arbejde, saaledes at Lovgivningsmagten da stod ubunden og kunde træffe de Bestemmelser, som maatte forekomme mest hensigtsmæssige. Jeg skal i dette Øjeblik ikke komme ind paa Sagens Realitet, men kun fremhæve, at det Forslag, som Regeringen har stillet, og som har fundet Tilslutning fra alle Sider i Folketinget, slaar ind paa ganske den samme Vej, d. v. s., at der efter den 31. December 1913 ikke mere skal kunne gives saadanne Bevillinger. Lovgivningsmagten staar altsaa til den Tid fuldkommen frit.

De nye Nedsættelser og Fritagelser for Stempelafgift, som findes i dette Forslag, andrage i alt ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Naar dette trækkes fra Forhøjelsernes 3 Mill. Kr., faa vi en Merindtægt af paa det nærmeste $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. De nuværende Stempel- og Tinglæsningsafgifter give i alt næsten 8 Mill. Kr.s Indtægt, nøjagtigere 7,900,000 Kr., med det, der her er foreslaaet, ville de give 10,600,000. Det er altsaa en Forhøjelse af de nuværende Afgifter af 35 pCt. — Jeg skal med disse Bemærkninger paa det bedste anbefale de to Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Johnsen: Det har længe været ret almindeligt erkendt, saaledes som ogsaa berørt af den højtærede Finansminister, at Stempeloven af 19. Februar 1861 som Følge af Udviklingen i de forløbne 50 Aar ikke svarer til Nutidsforholdene, og at den derfor kan trænge til en Revision. Det samme gælder i mindst lige saa høj Grad Afgifterne ved Tinglæsning. Bestemmelserne herom ere endnu ældre, nemlig om-

trent 100 Aar. Det var derfor med Føje, at Regeringen tog Spørgsmaalet op om nye Regler i de nævnte Henseender, hvad der skete for to Aar siden ved Nedsættelsen af en Kommission med den Opgave at tage Spørgsmaalet om en Revision af Stempeloven under Overvejelse samt at fremkomme med Forslag angaaende Tinglæsningsafgifter til Statskassen. De to foreliggende Lovforslag hvile paa denne Kommissions Betænkning og Forslag, og dette omfattende Arbejde vil ogsaa danne et godt Grundlag til Vejledning ved Lovforslagenes Behandling i Rigsdagen. Da Kommissionen blev nedsat, fik den den Opgave, jeg førnævnte, men denne omfattede ikke Tilvejebringelsen af nye eller forøgede Indtægter til Statskassen. Men ifølge senere Forhandlinger mellem Kommissionen og Finansministeren tog Kommissionen ogsaa dette ind under sine Overvejelser. Resultatet blev dels forskellige Afgiftsforhøjelser, dels nye Afgifter, hvad der tilsammen resulterede i en kalkuleret Merindtægt for Staten af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, hvilket svarer til en Forhøjelse af de nuværende Indtægter af Stempel- og Tinglæsningsvæsenet med ca. 19 pCt. Regeringen fandt dog, at dette ikke var nok, og har derfor foreslaaet yderligere Forhøjelser, som betyde en Merindtægt for Staten af $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr. i Stedet for $1\frac{1}{2}$ Million, som af Kommissionen foreslaaet, eller 35 pCt. af det nuværende Indtægtsbeløb.

Det er jo Afgifter paa Omsætning af Værdier, det drejer sig om, og ihvorvel der, som omtalt af den højtærede Finansminister, jo nok kan rejses adskillige Indvendinger imod denne Form for Beskatning, er der dog sikkert overvejende Grunde, der tale til Fordel for den, og det er derfor heller ikke ubeføjet, naar Staten trænger til Penge, at gaa til Forhøjelse af enkelte Satser, naar disse maa siges at være uforholdsmæssig lave, saavel som ogsaa at paalægge nye Afgifter i Omsætningsforhold, der have været afgiftsfrie, men som uden Gene kunne bære en Afgift. Derimod vilde det være urigtigt at forhøje Afgifter, der i Forvejen ere uforholdsmæssig store, eller at paalægge nye Afgifter, der ville virke generende eller hemmende i Omsætningsforholdene. I saa Henseende have Lovforslagene dog neppe paa alle Omraader truffet det rette. Jeg skal her kun fremdrage enkelte Punkter; det vilde blive for vidtløftigt at gennemgaa alle de Enkeltheder, som i Hundredvis findes i Lovforslagene.